

Ректор і бібліотека: співпраця, взаємодія, партнерство...

Усі ректори опікувалися бібліотекою, її фондами, приміщенням, оснащенням, кадровими питаннями. Не став виключенням і Микола Єгорович, чия активна співпраця з книгозбірнею розпочалася ще на посаді проректора. Його керівництво прийшлося саме на період активної комп'ютеризації освітнього процесу університету, а отже й бібліотеки. Розуміння необхідності запровадження інноваційних технологій у роботу книгозбірні, розвитку її матеріально-технічної бази, тісний зв'язок із командою однодумців під керівництвом тодішньої директорки В. М. Петрицької сприяли створенню однієї з найкращих моделей автоматизованої бібліотеки вишу. Навіть у складний період демографічної кризи та зменшення кількості студентів і фінансування виділялися кошти на придбання книг, передплату періодичних видань та необхідних баз даних. І сьогодні Микола

Єгорович не залишає книгозбірню поза увагою, підтримує її у всіх творчих починаннях, у справі розвитку ресурсного потенціалу університету. Цінним є й всяке сприяння поповненню бібліотечних фондів дарчими виданнями.

Такі риси, як демократичність і толерантність у спілкуванні викликають повагу до ректора усього колективу бібліотеки. І нехай не всі питання вирішуються за нашим бажанням, ми щиро вдячні Вам, Миколо Єгоровичу, за вагомий внесок у розвиток університету, незмінну увагу до наукової роботи та якості навчання, покращення яких неможливе без сучасної інформаційної підтримки, яку надає бібліотека. Здоров'я Вам на довгі роки, мирного неба над головою та подальших успіхів на освітянській ниві на благо рідного університету та України.

***Олена Айвазян,
директор наукової бібліотеки ХНУ***

Людина великої душі

З Миколою Єгоровичем Скибою ми познайомились ще будучи студентами Хмельницького технологічного інституту побутового обслуговування на кафедрі машин і апаратів легкої промисловості. До нас він прийшов випускником знаменитого КТІЛПу, тобто столичного вищого навчального закладу. В той період нам читав лекції знаменитий професор Г.А. Піскорський теж з КТІЛПу. Це була допомога нашому, на той час, молодому інституту. Лекції професора Пяскорського для нас були як ковток свіжого повітря, і ми їх не пропускали. Не пропускали ми також і заняття асистента Скиби М. Є. Ми його поважали як людину, яка закінчила столичний вищий навчальний заклад і одночасно любила за простоту і доступність. На екзамен до Миколи Єгоровича йшли з радістю, а поверталися з посмішкою, навіть, якщо спроба виявлялася невдалою, тому що він не ставив нам бар'єри, які потрібно долати, а

показував дорогу до пізнання. Вміння доступно пояснити, направити, допомогти в подоланні складного, зробити його доступним і простим і є стиль викладання Миколи Єгоровича.

Ми росли і мужніли разом. Одного року ми закінчили ХТІПО і стали інженерами-механіками, а Микола Єгорович захистив дисертацію і став кандидатом технічних наук.

Після закінчення інституту доля розкидала нас в різних напрямках. Я залишився працювати на кафедрі деталей машин і ТММ в ХТІПО, Микола Іванович Берташевський поступив на службу у внутрішні війська, а Ромео Сосоевич Толордава поїхав на батьківщину в Грузію, де працював